

Gabrielovi ze včerejška. Navíc to, jak se pohyboval, bylo tak povědomé a nezaměnitelné, že nepochybovala o tom, že Eliška našla správný profil.

„Au, to vypadalo docela bolestivě,“ prohlásila Eliška, která na telefon zírala Emě přes rameno. Na videu byl zachycený pád, který vážně vypadal docela ošklivě, ale v dalším záběru už se Gabriel zvedal z ledu a smál se, takže se mu očividně nic vážného nestalo. Ema stáhla rty a rozmrzele telefon zhasla.

„No, když má čas postovat storička, tak si ho taky mohl najít na to, aby mi napsal zprávu, a jak se zdá, ani žádná jiná holka v tom není. Nemá zkrátka zájem.“

„Tak je to jednoduše blbec,“ zkonstatovala Eliška.

„Jasně, to je docela dobrý vysvětlení,“ pokývala Ema hlavou. „Mimochodem, myslím, že je nejvyšší čas na to, abychom začaly cvičit, nebo sem vrazí nějaký člen mojí rodiny a s největší pravděpodobností to bude brácha.“

„A to bychom nechtěly,“ zazubila se Eliška.

„Ne, to teda vážně ne. Dneska to s nimi bylo výživný už víc než dost.“

Ve škole hrály daleko složitější skladby, ale to znamenalo, že se teď nesnažily na sto procent. Trénovaly po celý zbytek odpoledne až do chvíle, kdy se začalo stmívat. Za celou tu dobu Ema ani jednou nezkontrolovala telefon. Ocitla se ve světě hudby a tam pro takové všední starosti, jako je zpráva od nějakého kluka, nebylo místo.

Eliška nechala utichnout poslední tón houslí a složila je. „Em, už je šero. Budu muset jít. Jinak si zase vyslechnu pořádnou přednášku. Znáš naše,“ povzdechla si a protočila oči.

Eliščini rodiče byli ve výchově svých pěti dětí velmi přísní. Eliška měla vždy pevně stanovenou večerku. A když ji porušila být jen o pět minut, měla z toho velký problém. Proto Ema souhlasně přikývla a zavřela křídlo. „Půjdu tě doprovodit ke dveřím,“ usmála se na svou nejlepší kamarádku.

Až když za Eliškou zapadly dveře, konečně si Ema vzpomněla na svůj telefon. Nedělala si už moc velké naděje, ale pak jí srdce přece jen poskočilo vzrušením, když si všimla, že ji tam čeká zpráva od neznámého čísla.

Ahoj Vločko, doufám, že jsi mi od včerejška nestihla roztát. G.

Prvotní radost okamžitě vystřídala mrzutost a Ema roztrpčeně našpulila rty. Zprávu zavřela a odhodila telefon na postel u sebe v pokoji, kam mezitím došla. Proč by mu měla hned odepisovat, když si nenašel čas na to se jí ozvat dřív? Kašle na něj!

Dlouho jí to ale nevydrželo. Znovu si vzala telefon do ruky a zírala na zprávu, která jí přišla. Prsty se jí pak samy rozběhly po klávesnici a přece jen odepsala.

Ema: To jsem teda klidně mohla... než sis našel čas napsat, nastalo skoro jaro.